

Liefde onder constructie

Lees ook in de Romanchica-reeks:

Heb me lief

Liefde zonder grenzen

Nog één keer

Die ene zomer

Een nieuw begin

Alle maskers af

Volg je hart

Verlangend naar later

Wat ik weet over jou

Niets is onmogelijk

Jet Hoogerwaard

Liefde onder constructie

11

Copyright © 2012 Jet Hoogerwaard en Dutch Media Trade

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagbeeld: © Shutterstock.com

Typografie en zetwerk: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 499 5378 2

NUR 343

Hoofdstuk 1

Ik had ze al zien zitten toen ik langs de ramen van het café liep. Ze zaten druk met elkaar te praten. Ik kon nog omdraaien, ze zouden me vast niet missen. Nee, dat was niet waar. Ik denk dat het nog geen vijf minuten zou duren voordat mijn telefoon zou ontploffen van de sms'jes en de telefoontjes. Ze zouden het niet pikken als ik af zou haken.

Ik slaakte een diepe zucht voordat ik de logge, houten deur openduwde. Rondom de bar stond het vol met vrolijk kletsende mensen en ik wilde ineens dat ik wat meer aandacht aan mijn uiterlijk had besteed. Ik had dan wel mijn leukste kleding uit de kast gepakt, maar verder had ik weinig fut meer gehad om mezelf op te tutten. Haar in een paardenstaart, beetje mascara, lippenstift, ik vond het op dat moment goed genoeg. Op dit moment had ik me echter beter gevoeld als ik mijn haar had geföhnd en wat foundation had gebruikt. Nou ja, niets meer aan te doen.

Ik stapte naar binnen, negeerde de hoofden die mijn kant opdraaiden, nieuwsgierig als ze waren om te kijken

wie er binnenkwam, en liep regelrecht op het tafeltje af waar mijn vriendinnen zaten.

Gloria zag me als eerste en stond enthousiast op. Met haar armen gespreid verwelkomde ze me.

‘Hé, Hannah! Ben je daar eindelijk! We zitten hier al úren!’

Ik omhelsde haar. Toen ze me losliet, keek ze me peinzend aan. ‘Meid, wat is er met jou aan de hand?’ vroeg ze. Ze wapperde met haar handen rond mijn hoofd. ‘Mijn hemel, je aura! Die moet nodig worden opgeschoond.’

De andere meiden grinnikten. Ik duwde haar handen weg en begroette de anderen.

‘Ja, wat is er met je?’ herhaalde Vera de vraag. ‘Je ziet eruit alsof je net te horen hebt gekregen dat je je appartement uit moet of zo.’

‘Tja, als ik niet uitkijk, gaat dat inderdaad nog gebeuren ook.’ Ik pakte een stoel bij een leeg tafeltje vandaan en zette hem aan het hoofd van de tafel.

‘Want?’ Jozien keek me met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Omdat mijn vader gek is geworden. Hij wil minder gaan werken, en op termijn zelfs gaan stoppen. Daar is op zich niets mis mee, maar hij wil dat ik ook projecten ga leiden. Dus heeft hij bedacht dat ik ingewerkt moet worden. Goed plan, maar ik vind het minder geweldig dat hij me meteen in het diepe gooit. Hij wil dat ik het project de Lotus op me neem.’

Gloria hapte naar adem en greep naar haar borst, ter-

wijl de anderen me stoïcijns aankeken. Ik had ook niet verwacht dat zij zouden weten wat de Lotus was. Gloria wist dat wel.

‘Dé Lotus?’ Gloria schrijft voor een viptijdschrift en het was zeer waarschijnlijk dat er in het blad ooit aandacht aan de Lotus was besteed. Ik wist dat zij wist wat de Lotus was. Dat kon niet anders.

Ik knikte lijdzaam.

‘De Lotus! Dat wordt een mooi gebouw!’ riep ze overdreven enthousiast. ‘Sportzalen voor de werknemers, de directeur krijgt een kantoor met een *wellness*-gedeelte en er worden twee kantines gemaakt, waarvan één echt ingericht gaat worden als een loungeruimte. Echt, je wilt niet weten wat dat gaat kosten!’

Dat was inderdaad de Lotus in een notendop. Mooi, ik hoefde er niets meer aan toe te voegen. Het was nu wel duidelijk hoe serieus het was.

‘Maar dat is toch geweldig, lieverd! Je hebt dan in één klap heel wat op je naam staan! En die architect, hoe heet ’ie ook al weer...’

‘Schreuder,’ mompelde ik.

‘Ja, die! Nou, die heeft dan heus nog wel iets in portefeuille voor je! Die man wordt elke maand wel een keer in een van onze artikelen genoemd, hij is echt dé grote man! Dus als dit goed gaat, ben je binnen!’ Verheugd keek Gloria me aan.

Ik legde mijn hoofd op tafel. ‘Als het goed gaat, ja... Maar dat zie ik niet gebeuren. Ik zie de krantenkoppen al

voor me: 'De Lotus mislukt door missers aannemersbedrijf'. Dan ben ik voorlopig helemaal nergens meer binnen! Mijn vader failliet, mijn broer boos! Dan zit ik aan de grond! Echt, ik wil dit niet!

'Dan doe je het toch niet!' zei Jozien, praktisch en nuchter als altijd.

Ik schudde mijn hoofd. 'Kan niet.'

'Hoezo, kán niet?' vroeg Vera. 'Wat een onzin. Als je het niet wilt, dan doe je het gewoon niet!'

Eindelijk stond de serveerster bij ons aan tafel. Ik had behoefte aan drank, veel drank. Ik had de hele middag alleen maar aan de Lotus gedacht en aan mijn aankomende ondergang. En aan manieren om eronderuit te komen. Ik piekerde en piekerde en raakte zelfs af en toe in paniek.

Mijn vader kon dan wel zo leuk zeggen dat ik het allemaal wel kon en me beloven dat hij me zou helpen, maar ik ging al hyperventileren bij het idee dat ik met die architect Schreuder aan één tafel moest zitten. Hoe kon ik, de veredelde secretaresse van het familiebedrijf, nu in hemelsnaam in gesprek gaan met een vooraanstaande architect over het meest prestigieuze project in de stad?

'Vier mojito's!' zei ik tegen de serveerster, die me vriendelijk toeknikte en toen weer wegliep. Ik negeerde de proesten van mijn vriendinnen.

Meestal begonnen we met cola en gingen dan pas tijdens het eten over op wijn, om later op de avond sterkere drank naar binnen te gieten, maar ik had nú behoefte aan sterkedrank. Veel sterkedrank. Mijn loopbaan stond op

het spel, ik was in paniek en ik had alcohol nodig om alles te vergeten.

‘Nee, maak er maar acht van!’ riep ik de serveerster na en ik negeerde het verontwaardigde geroep van mijn tafelenoten weer.

‘Ik kan het niet weigeren, Vera,’ kwam ik op het onderwerp terug. ‘Je kent mijn vader toch? Het was geen vraag, het was een mededeling. En hij heeft goede argumenten, ik kon er niets tegen inbrengen. Hij wil dat Sjoerd en ik gelijkwaardige partners kunnen zijn in het bedrijf op het moment dat hij stopt.’

‘Tja, dat ben je nu in elk geval zeker niet,’ merkte Vera op terwijl ze verveeld een bierviltje liet ronddraaien. Vera was mijn schoonzusje, de vriendin van mijn broer. Meestal kon ik het wel aardig met haar vinden. Soms kon ik haar wel wat aandoen. Zoals nu.

‘En bedankt!’ zei ik beledigd.

‘Meid, *face it*: je weet hoe je de facturen moet betalen en de telefoon op moet nemen en daar houdt het wel zo’n beetje mee op! Wat weet je nu eigenlijk van de zaak? Sjoerd is echt een directeur. Het zal niet goed gaan als jullie samen verantwoordelijk zijn voor het bedrijf, jullie moeten inderdaad wat meer gelijkwaardig worden,’ zei ze fel.

Wow, ik stond versteld! Zo werd er dus tegen mijn werk aangekeken binnen de familie! Ik was er stil van en wilde eigenlijk iets terugzeggen over haar werk. Dat ze niet had, dat zei dus al genoeg. Aan de andere kant had ze wel gelijk: ik wist niets van het bedrijf. Het leven was zo

oneerlijk! Ik had er nooit eerder bij nagedacht en ik had ook nooit initiatief genomen om me te verdiepen in wat mijn broer en vader allemaal deden. Ik vond het wel best zo. Radiootje aan, laptop voor mijn neus, koffieautomaat in de buurt. Ik vond het elke dag weer heerlijk om aan het werk te gaan. Van tijd tot tijd kwam er een lekkere timmerman of metselaar een praatje maken en ik had wat contacten met klanten. Er was niemand die me berispte als ik iets te laat was, ik kon mijn eigen tijd indelen en het werk ging me goed af. Mijn vader was gul en rap met salarisverhogingen, ik reed in een auto van de zaak en als ik een klusje in mijn appartement had, stonden de werknemers nog net niet in de rij om het de eerstvolgende zaterdag op te komen knappen.

Kortom, mijn baan was perfect zoals het was en ik had me nooit gerealiseerd dat de tijd dat mijn broer en ik het samen moesten gaan doen, eraan zat te komen. En nu moest het ineens allemaal zo snel! Het was zo plotseling. Ik was er nog lang niet klaar voor.

De serveerster kwam terug met een dienblad vol glazen en zette ze allemaal in het midden van de tafel. Ik overhandigde haar wat briefgeld, veel te veel, maar ik wuifde met mijn hand als teken dat ze het wisselgeld mocht houden. Nu had ik nog geld, ik moest er nog maar even van genieten.

De serveerster knikte dankbaar, waarschijnlijk zou ze ons tafeltje de rest van de avond als een havik in de gaten houden. Mooi zo, want ik zou het er flink van nemen en ik

wilde daarbij niet gehinderd worden door wachttijden.

Ondanks de eerdere protesten pakten mijn vriendinnen, net als ik, meteen een glas. Ik had niet anders verwacht. Leed delen we samen, alcohol ook.

‘Op mijn ondergang, vrienden!’ proostte ik.

Mijn lieve vriendinnen proostten meelevend met me.

Ik kon het niet loslaten, zelfs na vier mojito’s kon ik het niet van me afzetten. En daardoor mijn vriendinnen ook niet.

In het restaurant hadden we, terwijl de tapas voor ons werden neergezet, het héél even ergens anders over gehad. De zus van Vera had net een kleintje gekregen, en vol trots showde ze de foto’s op haar telefoon. Ik had nog nooit zo’n lelijke frommel gezien, maar dat zei ik natuurlijk niet.

‘Wat lekker veel haar!’ kirde ik diplomatiek, maar Jozien was genadeloos en mompelde: ‘Goh, dat zal niet meevallen zijn om een kindje met zo’n neus eruit te krijgen!’

‘Wat vindt je broer er eigenlijk van?’ vroeg Jozien me, terwijl ze de telefoon voor mijn neus vandaan haalde en naar Gloria toeschoof. Gloria pakte de telefoon aan en zei alleen maar: ‘O ja. Ja!’

Gloria kan niet liegen tegen ons, dat heeft ze nooit gekund. Dus zei ze liever niks.

‘We hebben het nu over Vera’s nieuwe nichtje!’ wuifde ik de vraag van Jozien weg.

Vera pakte de telefoon van Gloria over en stopte hem

in haar zak. ‘Tja, wat moet je daar verder over zeggen, Hannah? Ze wordt vast een prachtige zwaan!’ zei Vera theatraal. Ik schoot in de lach, ze had als tante dus geen last van een blinde vlek.

‘Dussss. Je broer...’ spoorde Jozien me aan.

‘Die vindt het helemaal niks,’ vatte ik zijn commentaar samen, terwijl ik een *patata brava* in mijn mond stopte. Dat mijn broer het idee van mijn vader niets vond, was eigenlijk een understatement. Na de audiëntie bij mijn vader waren we allebei stilletjes naar mijn kantoor gelopen. Ik was overdonderd, mijn broer was woedend, zoals later bleek: ‘Ik snap niet waarom hij dit nu aan jou toewijst! De laatste keren hebben hij en ik het samen gedaan en dat ging prima! Oké, ik vind die Schreuder een enorme eikel, maar ik heb me toch altijd netjes opgesteld? Als de Lotus mislukt, dan hebben we echt een probleem! Dan zal Laurens bouwbedrijf voortaan alle grote projecten in de stad pakken, en blijven wij zitten met de kleine verbouwingen...’

Ik had niet gereageerd. Maar later baalde ik ervan dat ik dat niet had gedaan. Zijn uitspraken waren niet echt een *boost* voor mijn ego. Na zijn tirade had ik nóg meer het idee dat het hele project op een fiasco zou uitlopen en dat we in het vervolg alle projecten, door mijn toedoen, zouden verliezen aan onze grootste concurrent uit de stad.

Ik werd depressief bij de gedachte aan mijn broer, dus riep ik de ober. ‘Nog een mojito voor mij!’ riep ik hem toe, nog voordat hij bij ons tafeltje was.

Gloria keek me met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Hou je je wel een beetje in, mevrouw? Ik bedoel, ik weet dat je heel wat kunt hebben, maar ik was eigenlijk niet van plan om je vanavond naar je appartement te dragen. Als je ze met deze vaart erin blijft gooien, dan wordt het niet veel meer met jou vanavond!’

‘Bemoei je er niet mee!’ snauwde ik, terwijl ik nog een *patata* aan mijn vork probeerde te prikken. Het lukte niet zo goed, het ding schoot alle kanten op. Eindelijk zat hij aan mijn vork. ‘Ik laat mezelf heus niet helemaal gaan, hoor!’

Ik bracht de vork naar mijn geopende mond, klaar om de aardappel naar binnen te schuiven. Maar voordat ik de aardappel in mijn mond kon doen, gleed hij van mijn vork, zó langs mijn truitje op de grond. Ik liet mijn schouders zakken en trok een sip gezicht toen ik de vetvlek op mijn truitje zag.

‘Het wordt niets meer vanavond, meiden! Ik ga naar huis!’ pruilde ik.

Twee uur later liepen we een volle kroeg binnen. We waren eerst nog even langs mijn huis gewandeld, waar ik een schoon truitje had aangetrokken. En waar ik, onder dwang, twee koppen koffie naar binnen had gewerkt. Terrecht waarschijnlijk, gezien het feit dat ik mijn voordeur met mijn fietssleutel had geprobeerd open te maken en dat pas doorhad toen Jozien snugger opmerkte: ‘Wat heb jij een rare voordeursleutel, Hannah!’

Ik was weer opgeknaapt na die twee koppen koffie en had zin om écht op stap te gaan. Ik moest er nu niet meer aan denken om alleen thuis te blijven, het gezelschap van mijn vriendinnen deed me goed. Al zouden alle gebouwen instorten door toedoen van Aannemersbedrijf Groot en co, op mijn vriendinnen zou ik altijd kunnen bouwen!

Met een frisse, opgetogen blik stapte ik de kroeg binnen. Het was druk, gezellig druk. De muziek was prima en niet al te hard. Ik keek rond, maar zag niet veel bekende mensen. Ineens rustte mijn blik op een man die in de hoek met een paar vrienden stond te praten. Ik kon mijn ogen niet meer van hem afhouden. Misschien waren het zijn blonde krullen, misschien was het zijn stoere, grijze Replay-overhemd in combinatie met zijn pretogen. Ik weet niet wát het precies was, maar ik vond hem onweerstaanbaar.

‘Drankje, meiden?’ vroeg Gloria.

‘Ja, graag,’ zei ik afwezig. Als vanzelf trokken mijn ogen weer naar de hoek. Hij stond nu met zijn rug naar me toe. Zijn achterkant was ook de moeite waard om naar te kijken, concludeerde ik.

‘Joehoe!’ brulde Gloria ineens in mijn oor. Ik schrok op. ‘Voor de derde keer: wat wil je drinken? Waar zit je met je gedachten?’

Haar ogen flitsten naar de hoek waar de man stond.

‘Ah! Ik zie al waar je was! Je was met je gedachten bij dat heerlijke kontje. Nou, ik zou zeggen: meid, ga ervoor! Vergeet je sores, doe je best en laat je vanavond lekker

gaan op die banaan!’ Ze lachte hard om haar eigen grap.

‘Jeeetje, Gloria! Doe niet zo ordinair!’ zei ik, terwijl ik haar een duwtje tegen haar schouder gaf. Vervolgens dwaalde mijn blik weer ongewild af naar de god met zijn mooie ogen. En toen keek ik hem ineens recht in de ogen. Mijn hart stopte even met kloppen. Snel keek ik weer naar Gloria, die me stilletjes en glimlachend stond aan te kijken.

‘Zie je nu wel! Dat gaat hem worden, Hannah! Ligen er schone lakens op je bed?’ Zonder een antwoord af te wachten, draaide ze zich om en liep naar de bar. Daar stond ik dan, alleen. Vera en Jozien waren druk met elkaar in gesprek.

‘Jaaa... uitgescheurd... borstvoeding... lukte niet... in één keer zwanger...’ kon ik nog net horen.

Pff, ze praatten over baby’s en zwangerschappen! Niet echt mijn onderwerp, zeker niet op zaterdagavond. Ik had absoluut geen zin om me daarin te mengen.

Jee, wat stond ik daar ineens te staan! Ik was me nooit zo bewust van mezelf, maar toen ineens wel. Ik bestudeerde mijn nagels. Nee, dat zag er te ongeïnteresseerd uit.

Ik stopte mijn handen in mijn zakken en weerstond krampachtig de neiging om mijn blik weer af te laten dwalen naar de plek waar het snoepje van de avond zich bevond. Ik zong zachtjes mee met het nummer dat ik hoorde.

‘Heb je even voor mij. Maak wat tijd voor me vrij.’

Nee, stop daarmee, Hannah! Te suf voor woorden! Gloria,

waar blijf je? dacht ik wanhopig. Ik hunkerde naar een drankje.

Ineens voelde ik een hand op mijn schouder. ‘Biertje?’ hoorde ik een warme, diepe stem zeggen, terwijl een glas vol schuimend vocht voor mijn neus werd gehouden. Bier, heerlijk! Ik pakte het glas gretig aan, draaide me om om te bedanken, en zag toen wie het me aanbood.

De hunk met zijn grijze ogen stond voor mijn neus! Ik liet een moment mijn glas in de lucht hangen, bedenkend wat ik moest doen of zeggen. Ik stond recht tegenover hem, er zat nog geen dertig centimeter tussen ons in! Mijn hemel!

Waarom had ik juist vanavond besloten om geen foundation te gebruiken? ‘Bedankt!’ piepte ik.

‘Geen dank!’ antwoordde hij, terwijl hij me aan bleef kijken. Met lachende ogen. Shit, shit! De koppen koffie hadden hun werk toch niet helemaal goed gedaan, want ik werd ineens enorm licht in mijn hoofd.

‘Ik zag je staan zonder drankje, en ik dacht: dat kan niet, zo’n mooie meid zonder drinken. Je leek me wel het type bierdrinker,’ zei hij.

Ik lachte moeizaam. ‘Nou ja, ik ben vanavond eigenlijk het type “ik drink alles”,’ mompelde ik.

‘Wat zeg je?’ vroeg hij, terwijl hij vooroverboog.

Ik kon hem ruiken, en verdomd, dat rook goed! Ik sloot mijn ogen en snoof onopvallend. Verrukkelijk. Ik weet niet wat me bezielde, waarschijnlijk kwam het door de mojito’s, of door de opmerkingen die Gloria eerder had

gemaakt, maar in een opwelling vroeg ik: ‘Ga je met me mee naar huis?’

Meteen beet ik op mijn tong en ik kneep mijn ogen dicht. *Je hebt het meteen verpest, Hannah! Niet gek dat je nog steeds single bent!* dacht ik.

Hij deinsde naar achter, duidelijk even geschrokken van mijn voortvarendheid. Maar al snel zag ik een brede grijns. Hij haalde zijn schouders op. ‘Oké!’ Hij pakte mijn hand en leidde me het café uit.

Hier stond ik dan, voor de deur van mijn appartement, met een kerel die eruitzag alsof hij regelrecht uit een special van *Vogue* gelopen was. Maar wie weet had hij hersenkronkels, erger dan die van Volkert van der G., of perverse seksuele fantasieën. Ik werd zenuwachtig van het idee, wat had ik me op de hals gehaald? Tijdens de korte wandeling naar mijn appartement had ik zenuwachtig sms’jes gestuurd naar mijn vriendinnen, ik was immers ineens, zonder iets te zeggen, uit het café verdwenen. Tussendoor had ik wel wat woorden met hem gewisseld, maar het ging eigenlijk helemaal nergens over. Ik wist nog niet eens hoe hij heette!

Ik was eerst nog opgetogen geweest, omdat mijn impulsieve actie een positief resultaat had gehad, maar nu werd ik overvallen door een gevoel van onrust. Het was écht heel gevaarlijk wat ik aan het doen was! Ik kende deze knul niet eens! Hij mocht er dan wel uitzien als een god, maar misschien was het wel de duivel in hoogsteigen persoon! Ik moest echt mijn vriendinnen weer sms’en en

een soort alarmcode afspreken zoals mensen doen die een blind date hebben of zo. Zodra we binnen waren, zou ik dat doen. Als ik binnen zou komen tenminste, want in het halfduister van onze schaduwen had ik grote moeite om de sleutel in het slot te krijgen. Ik liet me weer eens van mijn klunzige kant zien.

‘Rotsleutel!’ mopperde ik.

‘Laat mij maar even,’ zei hij hoffelijk, terwijl hij de sleutels uit mijn handen nam.

Ik deed een stap opzij en liet hem begaan.

‘Tja, het lijkt mij dat dit een fietsleutel is. Dan gaat het inderdaad niet zo makkelijk,’ grinnikte hij, terwijl hij de sleutel omhooghield.

Ik sloot mijn ogen van schaamte. Domme troel, voor de tweede keer die avond probeerde ik met mijn fietssleutel de deur open te krijgen! Het was echt tijd voor psychiatrische hulp...

Hij draaide de deur van het slot en zwaaide hem galant open.

‘Na u!’ zei hij met pretogen en hij zwierde met zijn armen.

Ik wandelde aarzelend naar binnen en haalde mijn telefoon alvast uit mijn zak. Ik deed mijn tafellamp en het licht boven mijn keukenblokje aan. Ik twijfelde: zou ik mijn spotjes ook aandoen? Dat zou niet echt een romantisch sfeertje geven, maar wilde ik wel een romantisch sfeertje? Nee, ik wilde geen romantisch sfeertje. Dat kon altijd nog, besloot ik.

Hij keek in de rondte, midden in mijn kleine kamertje. Als ik me niet vergiste, zag ik een goedkeurende blik in zijn ogen.

‘Leuke plek! Mooi allemaal!’ merkte hij op. Ik werd er een beetje verlegen van.

‘Ja, eh, bedankt...’ zei ik, terwijl ik langs hem schuifelde, richting de lichtknopjes. ‘Even, eh, even wat licht aandoen.’

Ineens voelde ik zijn armen om me heen. En warme, vochtige lippen op de mijne. Ik rook zijn geur, de geur van hout, vermengd met de geur van kaneel. De geur van seks...

Ik werd week in mijn benen, week in mijn hoofd. Dit was niet de duivel, dit was niet Volkert van der G.! Dit was vergelijkbaar met een kus van Patrick Dempsey of George Clooney. Nee, dat was niet waar, zij zouden het niet halen bij hem.

Ik drukte mijn lijf tegen hem aan en zijn zoenen werden wilder, hartstochtelijker. Zijn handen gleden naar mijn billen. Ik aarzelde niet en liet mijn handen onder zijn overhemd glijden. Ik kriebelde door zijn zachte borsthaartjes en voelde zijn gespierde buik. Als dit al zo goed voelde, hoe zou het dan met de rest zijn? Ik kon nauwelijks wachten op wat er komen zou. Aan mij zou het niet liggen...

Hij kneep zijn ogen samen en liet een langgerekte kreun horen. Zweetdruppels stonden op zijn voorhoofd. Hij zag

er verhit uit, of misschien is héét een beter woord. Het liet zijn grijze ogen nog beter uitkomen toen hij me uiteindelijk hijgend aankeek.

‘Mijn god!’ fluisterde hij. Hij liet zijn hoofd op het kussen vallen, naast het mijne. Ik voelde zijn warme adem in mijn nek.

‘Zeg dat wel,’ fluisterde ik terug. Ik sloeg mijn armen om hem heen en kuste zachtjes op zijn oor. Hij had me de hemel laten zien, het paradijs. Vanaf vanavond zou ik voor altijd met andere ogen naar seks kijken. Hij rolde van me af, zodat hij naast me lag. Hij hijgde nog steeds. Wat ik begreep, want hij had hard gewerkt. Mijn wangen gloeiden nog na. Niet alleen van inspanning, maar ook van geluk.

Hij schoof zijn arm onder mijn schouders langs en trok me naar zich toe.

‘Mijn god!’ zei hij nog een keer.

‘Kun je ook wat anders zeggen?’ grinnikte ik. Ik liet mijn vinger plagend over zijn buik gaan.

‘Ja, dat kan wel, denk ik,’ zei hij. ‘Hoe heet je?’

Ik lachte hardop. ‘Hannah, aangenaam! En wie ben jij?’

‘Bas. Prettig kennis te maken!’ Hij draaide een beetje op zijn zij, zodat hij me aan kon kijken. ‘En wat doe je in het dagelijks leven, Hannah, behalve weerloze mannen het hoofd op hol brengen en naar je appartement lokken?’

‘Dat is heus geen gewoonte van me, hoor! Sterker nog, ik werd vanavond geleid door drank, depressiviteit en nog meer drank. En door het feit dat ik geen weerstand kon

bieden aan die hypnotiserende ogen van je, natuurlijk! Ik kon er niets aan doen!’

Ik vond het een gevat antwoord van mezelf. Dat vond hij blijkbaar ook, want hij moest erom lachen en drukte me even wat steviger tegen zich aan. Maar toen vroeg hij weer: ‘Even serieus, wat doe je in het dagelijks leven?’

Mijn stemming daalde een beetje door zijn vraag. Ik was juist een paar uur vergeten wat ik in het dagelijks leven deed. Ik wilde er niet aan denken, laat staan erover praten. Wat moest ik nu zeggen? Moest ik hem nu vertellen dat ik bij Aannemersbedrijf Groot en co werkte, en dat het een familiebedrijf was dat op het punt stond over de kop te gaan, omdat ik gedwongen werd een sleutelpositie te vervullen die ik hoogstwaarschijnlijk niet aankon? Geen denken aan dat ik hem dat zou vertellen!

‘Tja, eh, ik doe niet zoveel bijzonders, eigenlijk. Ik weet nog niet zo goed wat ik wil, dus ik doe nu wat administratief en secretariael werk,’ zei ik ontwijkend.

Met zijn hoofd steunend op zijn elleboog keek hij me doordringend aan.

‘O, leuk,’ knikte hij geïnteresseerd. ‘Maar een beetje vaag. Waar doe je dat dan precies?’

‘Eh, overal en nergens. Ik ben nogal een vlinder.’

Hij knikte nog steeds. Toen keek hij de slaapkamer rond. ‘En daar kun je dit allemaal van betalen?’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg ik niet-begrijpend.

‘Nou, toevallig weet ik dat dit allemaal koopappartementen zijn. En niet de goedkoopste ook, zo midden

in het centrum, op een toplocatie. En ik zie ook hoe de afwerking van het appartement is. Ontzettend professioneel. Neem je keuken en dat timmerwerk, al die mooie ingebouwde kasten! Dat is echt niet door de eerste de beste Pool gedaan, dat zie je zo. Dat heeft echt wel wat centen gekost.’

Shit, wat voor iemand was hij? Een spion van de geheime dienst, of zo? Ik kwam half overeind, niet wetend wat te zeggen. Inderdaad, iemand met verstand van vakwerk kon makkelijk zien dat de buurman hier niet aan het klussen was geweest en dat ik het behangetje in de woonkamer er ook niet zelf op had geplakt. Ik had een dure keuken in mijn kleine appartementje. Allemaal topapparatuur, en uiteraard had ik het allemaal laten installeren door onze beste timmermannen en elektriciens.

Ik moest zo snel mogelijk een smoes bedenken. Ik wilde echt niet dat hij zou weten waar ik werkte. Ik wilde hem houden, zo lang mogelijk, dus mocht hij niet weten dat ik op een breekpunt in mijn, eigenlijk niet-aanwezige, carrière stond.

‘Eh... Ik schrijf soms ook artikelen voor een tijdschrift,’ zei ik snel. ‘Een tijdschrift voor vips, over verschillende dingen in de stad, en zo. Evenementen, projecten van de gemeente, ondernemers. Niets bijzonders. Maar dat verdient erg lekker.’

Ik ging half boven op hem liggen en bracht mijn gezicht dichterbij naar het zijne. ‘En wat doe jij?’ vroeg ik zwoel, terwijl ik mijn hand plagend langs zijn zij liet gaan. Het was

bedoeld als afleidingsmanoeuvre, we moesten snel van het onderwerp af. En seks als afleiding werkt het beste. Helaas, dit keer niet, want hij pakte mijn hand, negeerde mijn suggestieve blik en gaf geen antwoord op mijn vraag.

‘Je kunt mij echt niet vertellen dat je dit allemaal kunt betalen van het af en toe verhalen schrijven voor dat tijdschrift. Ik ken het wel, hoor! *Lifestyle in the City*, bedoel je dat tijdschrift? Je maakt mij echt niet wijs dat je daar zo’n keuken van kunt bekostigen!’

Ik liet mijn hoofd moedeloos op zijn borst zakken. Maar hij duwde mijn hoofd weer omhoog met zijn hand, zodat ik hem wel aan moest kijken.

‘Je hebt een rijke pappie, zeker?’ vroeg hij plagend. ‘En dat wil je zeker liever niet zeggen? Is je vader een BN’er?’

Briljant, dat was het! Een rijke pappie: dat was een perfecte verklaring. En ik was gewoon het verwend dochtertje. ‘Eh... Ja... Je hebt me door,’ zei ik zuchtend. ‘Maar ik wil het er niet over hebben. Oké?’ Ik zou hem later de waarheid wel vertellen. Nu nog even niet.

Het leek erop dat hij tevreden was met mijn verklaring, want hij knikte en zoende me teder op mijn mond. Dit was echt beter dan de beste reep chocola! Ik wilde hem houden, voor altijd.

‘En wat doe jij dan?’ vroeg ik, tussen het kussen door.

‘Jou kussen en zo,’ kreunde hij, terwijl hij zijn lippen plagend langs de mijne liet glijden en zijn hand de binnenkant van mijn benen streelde. Ik huiverde van genot.

Prima, al was hij putjesschepper. Wat maakte het ook

allemaal uit, er waren belangrijkere dingen op de wereld.
Ik hoefde het al niet meer te weten.